

Die brief van James

Die werk wat vereis word in die sendbrief van Jakobus, wat sê dat hy geloof (geloof) het, is die werk wat volharding beëindig (Jak 1: 4), dit wil sê dit is om te bly glo in die volmaakte wet, die wet van vryheid (Jak 1: 25).

Die brief van James

Inleiding

Jakobus die Regverdige, moontlik een van Jesus se broers (Mt 13:55; Markus 6: 3), is die skrywer van hierdie brief.

Broer Jakobus het eers na Christus se opstanding tot bekering gekom (Johannes 7: 3-5; Hand 1:14; 1 Kor 15: 7; Gal 1:19), en een van die leiers van die kerk in Jerusalem geword en word aangestel as een van die pilare van die kerk (Gal. 2: 9).

Die sendbrief van Jakobus is omstreeks 45 nC gedateer. C., goed voor die eerste raad in Jerusalem, wat ongeveer 50 d. C., wat die oudste brief uit die Nuwe Testament maak. Volgens die historikus Flávio Josefo is Tiago vermoor rondom die jaar 62 d. C.

Die geadresseerdes van die brief is verspreide Jode wat tot die Christendom bekeer is (Jak 1: 1), vandaar die streng toon en taal eie aan die Jode.

Toe hy hierdie brief geskryf het, wou Jakobus die Joodse lering om geloof in die een God te hê, teëstaan met die leer van die evangelie, naamlik om in Jesus Christus te glo, omdat dit nutteloos is om te sê dat hy in God glo, maar dat hy nie

die gebod van God gehoorsaam nie, dit is om in Christus te glo. Jakobus se benadering herinner ons aan wat Jesus geleer het: "MOENIE u hart ontstel nie; jy glo in God, jy glo ook in my "(Johannes 14: 1), wat die relevansie van die onderwerp wat aangespreek word in terme van die teikengehoor toon: Jode het tot die Christendom bekeer.

'N Misverstand oor die sendbrief van Jakobus het egter dwarsdeur die Christendom versprei dat hy die redding deur werke verdedig en die apostel teen die heidene teëgestaan □ het, wat die redding deur geloof verdedig het.

Die misverstand van James se benadering het daartoe gelei dat Martin Luther die brief verafsku en dit 'strooi-brief' genoem het. Hy kon nie sien dat Jakobus se lering nie anders is as wat die apostel Paulus geleer het nie.

Opsomming van die brief van Jakobus

Die sendbrief van Jakobus begin met 'n vermaning tot volharding in die geloof, want in volharding word die geloofswerk afgehandel (Jak 1: 3-4). Elkeen wat beproewinge verduur sonder om te vervaag, word geseën, omdat hy die kroon van die lewe van God sal ontvang, wat gegee sal word aan diegene wat hom gehoorsaam (liefhet) (Jak. 1:12).

Jakobus gebruik die term 'geloof' in die sin van 'glo', 'glo', 'vertrou', in teenstelling met die apostel Paulus, wat die term beide in die sin van 'glo' en in die sin van 'waarheid' gebruik, en hierdie laasgenoemde betekenis word veel meer gebruik as dit.

Dan bied Jakobus die kern van die evangelie aan, dit is die wedergeboorte deur die woord van die waarheid (Jak 1:18). Nadat hy beweer het dat dit nodig is om die woord van die evangelie as 'n gehoorsame dienskneg te ontvang, wat die krag

van God tot redding is (Jakobus 2: 21), vermaan Jakobus sy gespreksgenote om te vervul wat in die evangelie bepaal word, en vergeet die leerstelling nie. van Christus (Jakobus 2: 21).

Jakobus onthou dat elkeen wat oplettend is op die waarheid van die evangelie en daarin volhard en nie 'n vergete hoorder is nie, die werk doen wat deur God gevestig is: om in Christus te glo (Jakobus 2:25).

In die lig van die werk wat God vereis, demonstreer Jakobus dat om godsdienstig te wees sonder om te beperk wat uit die hart kom, is om jouself te mislei, en die godsdiens van die individu blyk tevergeefs te wees (Jakobus 2: 26-27).

Weereens noem Jakobus sy gespreksgenote broers, en dan roep hy hulle om nie respek aan mense te betoon nie, omdat hulle beweer dat hulle in Christus glo (Jak. 2: 1). As iemand sê dat hy 'n gelowige in die Here Jesus is, moet hy volgens die oortuiging te werk gaan: om mense nie te respekteer vanweë oorsprong, taal, stam, volk, ens. (Jak 2:12)

Tiago se benadering verander weer ernstig: 'My broers', om hulle te vra of dit voordelig is om te sê dat hulle geloof het, of hulle geen werke het nie. Is dit moontlik om te glo sonder om werke te red?

Die term werk in konteks moet verstaan word volgens die siening van die mens van die oudheid, wat die gevolg is van gehoorsaamheid aan 'n gebod. Vir mans destyds het die bevel van 'n meester en die gehoorsaamheid van 'n dienskneg tot werk gelei.

Die benadering verander van mense na redding. Eerste; Wie geloof in Christus het, kan nie respekteer nie. Tweedens: Wie sê dat hy glo dat God een is, as hy nie die werk doen wat deur God vereis word nie, sal hy nie gered word nie.

Die kwessie gaan nie oor iemand wat beweer dat hy geloof in Christus het nie, maar iemand wat beweer dat hy geloof het, is

egter geloof in een God. Wie in Christus glo, sal gered word, want dit is die werk wat God vereis. U kan nie iemand red wat beweer dat hy in God glo nie, maar wat nie in Christus glo nie, omdat hy nie die doener van die werk is nie.

Die werk wat benodig word van diegene wat sê dat hulle geloof (geloof) het, is die werk wat volharding beëindig (Jak 1: 4), dit wil sê dit is om te bly glo in die volmaakte wet, die wet van vryheid (Jak 1:25).).

Aangesien Christen-bekeerlinge onder Jode gewet het dat die werk wat God vereis, is om in Christus te glo, deur te redeneer dat dit nie genoeg is om te sê dat hy geloof het nie, het Jakobus beklemtoon dat dit skadeloos is om in God te glo en nie in Christus te glo nie.

Die benadering in hoofstuk 3 verander weer as daar gesê word: my broers (Jak 3: 1). Die opdrag is gerig op diegene wat meesters wou wees, maar vir hierdie predikantsoefening is dit noodsaaklik om 'perfek' te wees. Om 'volmaak' in die konteks te wees, is nie om oor die woord van die waarheid te struikel nie (Jak 3: 2) en sodoende die liggaam (die studente) te kan lei.

Na voorbeelde van wat die woord kan bevorder, word die benadering weer verander om die onmoontlikheid van verskillende boodskappe van dieselfde persoon aan te pak, en die kennis van God teenoor die wysheid en die menslike tradisie te kontrasteer (Jak 3:10 -12) .

Laastens is die opdrag dat Christene wat onder Jode bekeer is, nie sleg van mekaar moet praat nie (Jakobus 4:11), en volgens figuur (welgesteld), verwys na die Jode wat Christus doodgemaak het.

Die brief word afgesluit deur die aanvanklike tema aan te spreek: deursettingsvermoë (Jak. 5:11), wat gelowiges aanmoedig om lydsaam te wees.

Die belangrikste wanopvattinge van interpretasie

1. Verstaan ☐☐dat Tiago hom besig hou met kwessies soos sosiale geregtigheid, inkomsteverdeling, liefdadighedsaksies, ens.
2. Om die ernstige bestraffing van die 'rykes' wat goed ophoop te beskou as 'n teregwysing vir diegene wat materiële welvaart besit, is om nie op te let dat die term 'ryk' 'n figuur is wat op Jode van toepassing is nie;
3. Verstaan ☐☐dat Jakobus se brief teenstrydig is met die leer van die apostel Paulus, wat redding bied deur geloof in Christus Jesus. In werklikheid wys Jakobus dat om in God te glo nie is wat God nodig het vir redding nie, maar eerder om te glo dat Jesus die Christus is, die werk van die geloof;
4. Verstaan ☐☐dat goeie dade nodig is om diegene wat egte geloof het, te bevestig. Elkeen wat volgens die Skrif in Christus glo, het opregte geloof, want dit is die werk wat God vereis;
5. Verwar goeie werke met die vrugte waarmee die boom uitgeken word.